

www.drbas.hu

DR. BÁNKA ÁRNYÓD
ÜGYVÉD

Az irat elektronikus iratról
készített másolat

2018 OKT 30

HU-1053 Budapest, Szinyei M. u. 13. A-324.

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
FŐLAJSTRÓMSZÁM KEZDŐÍRATON:	
Postán/Gyűjtőládába/Személyesen/E-mailen/Faxon/Irat/Kézbesítővel	
Érkezett:	2018 -10- 29
PÉLDÁNY:	1/1 iv.
MELLÉKLET:	8 KÖZTÜK: 1/18

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	W / 1655-0/2018
Érkezett:	2018 NOV 13
Példány:	1
Kezelőiroda:	101
Melléklet:	9 + 1

az Alkotmánybíróság részére

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, Jobbik Magyarországért Moz

[redacted] felperes bírósági kivonata, valamint a felperesi törvényes képviselő aláírási címpéldánya I/1, alatt csatolva) indítványozó, I/2 alatt csatolt meghatalmazással igazolt és kívül jegyzett dr. Bánka Arnold [redacted]

[redacted] jogi képviselünk útján eljárva, az Allami Számvevőszék (székhely: 1052 Budapest, Apáczai Csere János u. 10., képviseli: Domokos László elnök) alperessel szemben folytatott perben a Fővárosi Törvényszék 2.Kpkf.670.489/2018/3. számú, részemre 2018. augusztus 30-án kézbesített végzésében hozott keresetet elutasító döntése miatt az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 26. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panaszt nyújtok be.

Alkotmányjogi panaszom (a továbbiakban: indítvány) oka az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jogom megsértése.

A fenti Alaptörvény szerinti jogom megsértése az ügyemben hozott döntést érdemben befolyásolta, hiszen az általam támadott döntésekkel szemben benyújtott keresetet és fellebbezést nem bírálta el a bíróság arra hivatkozással, hogy az Állami Számvevőszék döntésével szemben – törvényi alapon – semmiféle jogorvoslati lehetőség nem létezik.

A fentiekből következően hivatkozok az Alaptörvény T) cikk (3) bekezdésére is, miszerint „Jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel”, továbbá sérült az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése is, amely kimondja, hogy „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

A fentiek alapján kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy mondja ki azt, hogy az ügyemben folytatott bírósági eljárás során Alaptörvény-ellenesen alkalmazták az Allami Számvevőszékről szóló 2011. évi LXVI. törvény 1. § (6) bekezdését, amely rendelkezés alaptörvény-ellenes, valamint Alaptörvény-ellenes módon nem alkalmazták a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény 39. § (1) bekezdését és ezáltal előidézték az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében foglalt jogorvoslathoz való jogom sérelmét. Mindezek alapján kérem, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 101.K.31.401/2018/2. számú végzését, valamint a Fővárosi Törvényszék 2.Kpkf.670.489/2018/3. számú végzését semmisítse meg és az elsőfokú bíróságot utasítsa új eljárás lefolytatására a benyújtott keresetlevelem alapján.

I.

Előzmények:

2018. január 8-án (az Állami Számvevőszék honlapján 2018. január 8-án megjelenített, a részemre 2018. január 9-én postai úton kézbesített) I/3 alatt csatolt 18012. sz. jelentést kiadmányozta. Ezzel egyidejűleg, ugyanazon a napon kelt és kézbesített, ugyanezen jelentéshez kapcsolódó EL-0275-062/2018 számú, I/4 alatt csatolt tájékoztatás (a továbbiakban a jelentés és a tájékoztatás együtt: „**ÁSZ jelentés**”), az EL-0275-075/2018. számú, I/5 alatt csatolt fizetési felszólítás (a továbbiakban: „**ÁSZ fizetési felszólítás**”), az EL-0275-071/2018. ügyiratszámú, I/6. alatt csatolt intézkedésre történő felhívás (a továbbiakban: „**ÁSZ intézkedési felhívás**”) ugyancsak kézbesítésre került számomra, amely iratokkal szemben (az ÁSZ jelentés, ÁSZ fizetési felszólítás és ÁSZ intézkedési felhívást a továbbiakban együtt „**Határozatok**”-ként nevesítve), keresetet nyújtottam be 2018. február 7-én. A keresetet az első fokon eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi bíróság 3 hónap várakozást követően 2018. május 4-én végzésével visszautasította. A végzés ellen fellebbezést nyújtottam be, amelyet július 4-én kelt végzésével bírált el a Fővárosi Törvényszék, az elsőfokú végzést helyben hagyva.

A feltételezett jogorvoslati jogom kimerítését követően a törvényi 60 napos határidőn belül nyújtom be alkotmányjogi panaszomat.

II.

A per tárgya röviden:

Az ÁSZ tv. 1. § (6) bekezdése alapján az Állami Számvevőszék jelentései, az abban foglalt megállapításai, következtetései bíróság vagy más hatóság előtt nem támadhatók meg.

A keresetlevélben előadott határozott jogi álláspontom szerint azonban az, hogy ÁSZ jelentés bírósági felülvizsgálatát kizáró, felhívott jogszabályhely az Alaptörvény rendelkezéseibe ütközik, melyre vonatkozó részletes jogi érvelést a keresetlevelünk is tartalmazta, különös tekintettel arra, hogy az ÁSZ határozatok jogsértések elkövetését és ennek jogkövetkezményeként fizetési kötelezettséget (joghátrányt) állapítottak meg Pártom részére.

Ezen túl álláspontom szerint az **ÁSZ fizetési felszólítás, valamint az ÁSZ intézkedési felhívás** nem tartozik az ÁSZ tv. 1. § (6) bekezdése szerinti „jelentés”, „megállapítás”, „következtetés” körébe, **így ezen döntések bírósági felülvizsgálata a hatályos jogszabályok alapján nem kizárt.**

Ennek megfelelően, a bírósági felülvizsgálat lehetősége az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése, valamint a Kp. 39. § (1) bekezdésére tekintettel tartottam biztosítottnak.

A pártok működéséről és gazdálkodásáról szóló 1989. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: „Párttörvény”) 10. § (1) bekezdése alapján, a párt gazdálkodása törvényességének ellenőrzésére az Állami Számvevőszék (a továbbiakban: ÁSZ) jogosult.

Az ÁSZ a Párttörvény 10. § (3) bekezdése szerinti, kétévenkénti rendszeres szabályszerűségi ellenőrzést folytatott a Jobbik Magyarországért Mozgalomnál (a továbbiakban: Párt). Ezen ellenőrzés tárgyát a 2015. és 2016. évre vonatkozó pénzügyi kimutatás elkészítésére, közzétételére,

a párt könyvvezetésére, gazdálkodására, ennek keretében a számviteli szabályozás kialakítására, a bizonylati rend, bizonylati fegyelem betartására, egyéb gazdálkodási, ellenőrzési és pénzügyi-számviteli, informatikai feladatok ellátására irányuló tevékenységek, valamint a vagyon jogszabályi előírásoknak megfelelő hasznosítása képezték. Az ellenőrzést az ÁSZ szabálytalanul, minden jogalap nélkül kiterjesztette a 2017. év első félévére vonatkozó nem pénzbeli hozzájárulások szabályosságának ellenőrzésére is.

A Párt az ÁSZ-szal az ellenőrzés során folyamatosan, jóhiszeműen együttműködött, közöttünk 2017. augusztus 14 és 2017. október 5. között mintegy húsz levélváltás és személyes találkozó történt, melynek során az ÁSZ által kért dokumentumok a Párt részéről átadásra kerültek. E dokumentumokat és az az átadások igazolásait a keresetlevélhez csatoltuk.

Ugyanakkor a per megindításakor megjegyeztük, hogy az ellenőrzés nem volt mentes visszásságoktól, melyek az ÁSZ kifejezetten rosszhiszemű magatartására vezethetőek vissza, s melyek arra irányultak, hogy az adatszolgáltatást **határidőben ne tudjuk teljesíteni.**

Az eljáró alperesi ellenőrök további eljárási szabályokat is megsértettek, amelyeket a keresetlevélben szintén jeleztünk.

Az ÁSZ jelentés kiadása előtt, 2017. december 6-án, [REDACTED] aláírásával küldött a Pártelnőke részére egy beazonosíthatatlan számú oldalból álló – több üres oldalt is tartalmazó, oldalszámokat több oldalon nélkülöző – jelentés-tervezetet (amelytől a később elfogadott jelentés tartalmában csak minimálisan különbözik; erre 2017. december 21-én átfogó és részletes, az ellenőrzés során elkövetett ÁSZ-jogsértéseket is taglaló észrevételeket tettünk.

A jelentés tervezete (majd maga a majdnem ugyanolyan jelentés is) jogilag olyannyira problémás volt, hogy az „nem tartalmazott semmilyen megállapítást tiltott vagyoni hozzájárulás elfogadására vonatkozóan, melyből adódóan elképzelhetetlen, hogy bármilyen kockázati tényező felmerült volna. Kiemelést érdemel továbbá az is, hogy a jelen vizsgálatot végzők többször alkottak olyan szubjektív véleményt az általuk megismert, vagy megismerni vélt adatok alapján, amely megfelelő viszonyítási alap nélkül értékelhetetlen és kifejezetten félrevezető. A jelentésre általánosságban jellemző, hogy a megállapításainak jelentős része nem létező körülményekre hivatkozik, vagy létező körülményekből valótlan következtetéseket von le, így nagyfokú tárgyi tévedésektől szenved, illetve bizonyos esetekben megállapításai kifejezetten jogszabálysértőek. Mindez abból adódik, hogy az egyes kiadások és költségek vizsgálata kizárólag abban az esetben nyert volna értelmet, ha a vizsgálatot végzők releváns információkat kértek volna a vizsgált szervezettől, azonban nem hogy ez nem történt meg, hanem az Állami Számvevőszék munkatársai – példátlan módon – kifejezetten elzárkóztak a rendelkezésükre bocsátani kívánt információk átvétele elől. Az Állami Számvevőszék maga határozta meg a saját maga számára az ellenőrzés módszertanát és szakmai szabályait, amire ugyan lehetősége van, azonban az egyes plakátbelyek költségeinek meghatározása során indokolt lett volna megfelelő szakmai felkészültséggel rendelkező szakértő segítségét kérni. E körülményre nézve azonban semmiféle adatot nem szerepeltet a jelentés-tervezet.”

Jeleztük továbbá, hogy „...kétséget kizáró módon megállapítható, hogy az Állami Számvevőszék a jelentéstervezetében akként tett megállapításokat a Jobbik 2017. évi gazdálkodására, hogy azokat semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta alá, hiszen ilyen bizonyítékokkal – figyelemmel a módszertani útmutatóban rögzített lehetséges bizonyítékok körére, valamint arra, hogy ugyanezen dokumentum egyetlen hatóság jelzését, illetve esetleges adatszolgáltatását sem minősíti hiteles forrásnak – egészen egyszerűen nem rendelkezett.”

Problémát okozott is az, hogy a tiltott támogatás számítása tekintetében is teljesen megalapozatlan az ÁSZ bármilyen megállapítása, ugyanis a jelentés semmiféle számítást, levezetést nem közöl a „*kockázatjelzés alapján feltárt*”, tiltott vagyoni hozzájárulás mértékével (331 660 ezer Ft) kapcsolatban. Az ÁSZ adatokkal (és azok forrásaival), dokumentumokkal a jelentésben sem igazolja, hogy – az ellenőrzés általánosan alkalmazott szakmai szabályainak megfelelően – elegendő és meggyőző bizonyítékot szerzett a kilátásba helyezett büntetés nagyságának megállapításához. A számolás alapja tehát teljes mértékben hiányzik, így a megállapítás hibás és megalapozatlan.

III.

Jogi érvelésünk

A fentiek alapján úgy találtuk, hogy a Határozatok jogszabálysértőek voltak, mivel az ÁSZ az ellenőrzés lefolytatása és a Határozatok meghozatala során súlyosan megsértette a tevékenységére vonatkozó, irányadó alábbi jogszabályokat.

Az ÁSZ jelentés valamennyi megállapítása hamis, jogszabályba ütközik, továbbá nem találkozik a tényekkel.

Az ÁSZ az eljárása során megsértette az **Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését**. Eszerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

Az ÁSZ az ellenőrzést nem tisztességes módon és ésszerű határidőben végezte, amikor az adatszolgáltatásra megfelelő határidőt nem biztosított, majd az adatszolgáltatás elmulasztásának terhét és következményét a Határozatokban a Pártra hárította. A Párt jogait az eljárás során az ÁSZ folyamatosan, tevőlegesen megsértette, jogaink gyakorlásában szándékosan korlátozott, így a tisztességes eljáráshoz való jogot nem biztosította számunkra, mint ellenőrzött szervezet számára. Itt jegyezzük meg, hogy az elsőfokú bíróság is megsértette az ésszerű határidőn belüli eljárás előírását, ugyanis nem döntött a keresetlevél hozzá történő érkezésétől számított 8 napon belül annak visszautasításáról. Erre mintegy 3 hónapot kellett várni ugyanis! Ezáltal pedig sérült a Kp. 45. § (1) bekezdés c) pontja szerinti előírás a 8 napos határidő vonatkozásában. (Az ésszerű határidőn belüli eljárás követelményének margójára megjegyzem, a másodfokú bíróság végzése is több mint 2 hónap alatt jutott el hozzánk.)

Hivatkoztunk keresetünkben az Alkotmánybírósági gyakorlatra, mely szerint a kimunkált alkotmányos mérce értelmében a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárásjogi garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is. A tisztességes eljárás alkotmányos

követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül.” [19/2015. (VI. 15.) AB határozat]. Ugyanezen határozat kimondta azt is, hogy az eljárás ügyfele nem válhat eszköztelemné az eljárás során, a bizonyítás lehetősége nyitva kell, hogy álljon számára és az általa előterjesztett bizonyítékokat érdemben el kell bíráltni.

A 36/2013. (XII. 5.) AB határozat a következőket mondta ki: „az ésszerű határidőn belüli bírói döntéshez való alapjog érvényesülése” korábbi alaptörvényi fordulat tartalmát illetően az Alkotmánybíróság rámutat arra, hogy azt az Alkotmány 57. § (1) értelmezésekor maga is a fair eljárás integráns részének tekintette. Az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy „[a] tisztességes eljárás követelményeinek széles értelmezése magában foglalja az ésszerű időn belüli elbírálás követelményét [...]. Az időszerűség követelménye azonban csak egy a tisztességes eljárás elemei közül, amelynek érvényre juttatása végletekig nem fokozható, s amely a tisztességes eljárás további szempontjai fölött nem szerezhet uralkodó befolyást, más alapjogot pedig semmiképpen nem sérthet” [20/2005. (V. 26.) AB határozat, ABH 2005, 202, 228.].

Az ÁSZ a jelentésben foglalt megállapításait érdemben nem indokolta, abból a döntés megalapozottsága és jogszerűsége sem a Párt, sem kívülálló harmadik személy által nem állapítható meg. A tisztességes eljáráshoz való jog részeként, az indokolási kötelezettség törvényi szabályozásának nem teljesülése nyilvánvalóan megállapítható. Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában rámutatott, hogy „az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása...”

A bíróság a keresetlevelet visszautasította, mégpedig a Kp. 48. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással. E pontban azonban az szerepel, miszerint „A bíróság a keresetlevelet visszautasítja, ha a kereseti kérelem elbírálása más bíróság vagy más hatóság hatáskörébe tartozik, vagy a perre más bíróság illetékes, de az áttétel szabályai a szükséges adatok hiányában nem alkalmazhatóak”. Ez a szabály azonban nem azt mondja ki, hogy a keresetindítás alapja, miszerint a peres ügy nem közigazgatási ügy, hiányzik, hanem éppen azt, hogy van olyan más bíróság vagy hatóság, amelynek a keresetlevelet el kell bírálnia.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az általunk hivatkozott alaptörvényi rendelkezést és a hivatkozott alkotmánybírósági határozatokat érdemben egyébként sem vizsgálta, mint azt az elutasítás miatti fellebbezésben is kifejtettük.

Az elsőfokú bíróság helytelenül alkalmazta (vagyis nem vizsgálta) az Alaptörvény általunk hivatkozott XXVIII. cikk (7) bekezdését is, mivel ahelyett az Alaptörvény 28. cikkét vizsgálta, amely a jogszabályok értelmezéséről szól, és tetelesen arról rendelkezik, miszerint „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.” Ebből következően a bíróság nemcsak a nevesített jogunkat sértette meg kérelmünk el nem bírálásával, hanem az alaptörvényi jogra történő sikeres hivatkozást sem tette döntésével lehetővé. Az Alaptörvény általunk szintén hivatkozott XXIV. cikk (1) bekezdését („Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”) mint alapvető alapjogi szabályozást pedig a bíróság nem is vizsgálta, végzésében az erre történő utalás - vagy annak megjelenítése, hogy a bíróság miért mellőzte azt - nem található.

Bár a keresetlevelünkben – a végzésben is említetten – hivatkoztunk „a jogorvoslathoz való joggal kapcsolatban az Alaptörvényre és az Alkotmánybíróság eseti döntéseire”, a bíróság az alaptörvényi érvelésünket (és a jelzett AB-döntéseket ennek vonatkozásában) nem vizsgálta semmilyen szinten, az azokkal kapcsolatos részletes cáfolat és az ezzel kapcsolatos érvelés ugyanis a végzésből teljes mértékben hiányzik. Ez a leginkább abból látható, hogy sem az érvrendszer, sem a hivatkozott alkotmánybírósági döntések nem kerültek a végzésben sem feltüntetésre, sem megcáfolásra.

Bár keresetlevelünk kifejezetten alkotmányjogi, alapjogi érvelést is tartalmazott, a bíróság azt mégis figyelmen kívül hagyta, és pusztán bürokratikus alapon, a jogállamisággal össze nem egyeztethető szemlélettel viszonyult az ügghöz, bármilyen egyéb alkotmányossági vizsgálat elvégzése nélkül.

Felhívom szíves figyelmüket, hogy a német alkotmánybíróság gyakorlatában már kifejezett elvárásként fogalmazta meg, hogy minden bíróság köteles az elé kerülő ügy alapjogi, alkotmányjogi, alkotmányossági vonatkozásait is vizsgálni, különösen akkor, ha ilyen aggályra a felek részéről hivatkozás történik; ennek elmulasztása a határozat megsemmisítését vonja maga után.

IV.

Következtetések

Álláspontom szerint az ÁSZ tv. 1. § (6) bekezdése, mely szerint „Állami Számvevőszék jelentései, az abban foglalt megállapításai, következtetései bíróság vagy más hatóság előtt nem támadhatók meg”, az Alaptörvénybe ütközik.

Míg az Alaptörvény – XXIV. cikkének (1) bekezdésén túl – XXVIII. cikk (7) bekezdésében kimondja, hogy „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”, addig az ÁSZ tv. 1. § (6) bekezdése a fenti jogot **kifejezetten kizárja**.

A fenti alaptörvényi rendelkezés vizsgálata során nyilvánvalóvá válik, hogy az az esetünkre alkalmazható, mivel valamilyen állami szerv részéről született kötelezést tartalmazó (vagyis hatósági) döntés, és ez a Párt részére történő befizetési kötelezettség előírásával annak jogát, jogos érdekét sértette. Az Alaptörvényben biztosított jogot azonban az ÁSZ tv. nem tartalmazza és a bíróság sem jogorvoslati kérelemként bírálta el a benyújtott keresetlevelünket.

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlattal rendelkezik a jogorvoslati jog jogintézményének vizsgálata kapcsán, amely az alábbiakban összegezhető:

Az Alkotmánybíróság számos alkalommal, többféle szempontból foglalkozott a jogorvoslati jog alkotmányos tartalmával. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a jogorvoslathoz való jog lényegi tartalma az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez, vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetősége {lásd: 5/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 27, 31.; megerősítve: 35/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [16]}.

„Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata értelmében a jogorvoslathoz fűződő jog általános értelemben azt kívánja meg, hogy valamennyi, az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni.

A jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékonyságához pedig az szükséges, hogy ténylegesen érvényesüljön, és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására. A jogorvoslat jogának hatékony érvényesülését számos tényező befolyásolhatja, így többek között a felülbírálati lehetőség terjedelme, a jogorvoslat elintézésére meghatározott határidő, vagy a sérelmezett határozat kézbesítésének szabályai és megismerhetőségének tényleges lehetősége”. {22/2013. (VII. 19.) AB határozat, Indokolás [26], megerősítve: 12/2015. (V. 14.) AB határozat, Indokolás [25]}. Az Alkotmánybíróság a 2/2013. (I. 23.) AB határozatában rámutatott arra is, hogy a jogorvoslati jog érvényesülésének első eleme, hogy a jogorvoslati fórumrendszer igénybevételét ne gátolják jogszabályi előírások.

Kimondásra került az is, hogy „minden jogorvoslat lényegi eleme a „jogorvoslás” lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát” {23/1998. (VI. 9.) AB határozat ABH 1998, 182, 186., megerősítve: 3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [15]}. „A különböző eljárásokban a jogalkotó eltérő jogorvoslati formákat, jogorvoslatot elbíráló fórumokat állapíthat meg, valamint azt is eltérően határozhatja meg, hogy hány fokú jogorvoslati rendszer érvényesülhet” {1437/B/1990. AB határozat, ABH 1992, 453, 454.; hasonlóan: 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [95]}.

Fontos megállapítás, hogy „az Alkotmánybíróság értelmezésében az Alaptörvényben biztosított jogorvoslati jog tényleges és hatékony jogorvoslat lehetőségének a biztosítását követeli meg, így nem csak abban az esetben állapítható meg az alapjog sérelme, ha a jogorvoslat lehetőségét teljesen kizárták...” {lásd például 36/2013. (XII. 5.) AB határozat}

Elmondható tehát, hogy az igazságos és törvényes bírósági döntés érdekében garantálja az Alaptörvény az alkotmányos jogot a jogorvoslati joghoz [9/1992.(I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 59., 65.] a jogot vagy jogos érdeket sértő hatósági, bírósági döntéssel szemben. [Az Alkotmánybíróság]...a jogorvoslati jog, mint alkotmányos alapjog immanens tartalmát az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy ... ugyanazon szervben belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetőségében [5/1992. (I. 23.) AB határozat, ABH 1992, 31.] határozta meg azzal, hogy a hatékony jogorvoslatnak biztosítani kell a támadott döntés megváltoztatásához (reformatórius döntés) vagy hatályon kívül helyezésének (kasszációs döntés) a lehetőségét.

A jogorvoslat másik fogalmi eleme az, hogy a döntés jogot vagy jogos érdeket sért, ebben a kérdéskörben az AB arra az álláspontra helyezkedett, hogy a jogorvoslati jog tartalma a más szervhez, vagy magasabb fórumhoz fordulás lehetősége. **Ahol azonban a fellebbezésre nincs lehetőség, a bírósági felülvizsgálat kvázi pótolja a fellebbezés hiánya miatt támadt írt.** (ld. 5/1992.(I.30.) AB határozat).

Bár az AB kimondta, hogy „a jogorvoslati jog nem korlátozhatatlan, azonban a korlátozása akkor felel meg az Alkotmányban foglaltaknak, ha a korlátozás a szükségesség, arányosság követelményeinek figyelembevételével valósul meg.” (2771/2002. (XII.17.) AB határozat)

Ezzel összefüggésben, e jog sérelmére hivatkozva fontos megvizsgálni röviden a jogállamiság klauzulájának sérelmét a konkrét ügy vonatkozásában.

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése kimondja, hogy „Magyarország független, demokratikus jogállam.”

Bár kimondásra került, hogy nem alapítható alkotmányjogi panasz az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének jogállamiságra, illetve jogbiztonságra vonatkozó elemére az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlata alapján, mert az önmagában nem tekinthető Alaptörvényben biztosított

jognak {lásd például 3149/2014. (V. 9.) AB végzés, Indokolás [24]; 3154/2014. (V. 9.) AB végzés, Indokolás [27]}, de jelen esetben a jogorvoslathoz való jog sérelmével összefüggésben érdemes vizsgálni a jogállamisági alapelv sérelmének fennállását is, hiszen itt a tényállás megállapítása és abból történő következtetések levonása, mint a rendes bíróság feladata, teljes mértékben elmaradt.

Az Alkotmánybíróság rámutatott arra, hogy „nem zárható ki jogállami működés keretei között sem, hogy egyes ügyekben a hatóságok jogszerűtlenül járnak el. Ezért alkotmányos követelmény és alapjog, hogy a jogsérelem jogorvoslati úton orvosolható legyen.” [3223/2018. (VII. 2.) AB határozat]

A 11/2017. (V. 26.) AB határozatban leszögezte az Alkotmánybíróság, hogy „mivel [...] a törvényhozó egyáltalán nem biztosított jogorvoslatot az érintettek számára egy olyan döntés (határozat) ellen, amely – a fentiekben is hivatkozott, elsősorban a tisztességes eljáráshoz fűződő – alapvető jogait érintette, az Alkotmánybíróság megállapította, hogy ez a szabályozás alaptörvény-ellenes volt és nemzetközi szerződésbe ütközött, ugyanis nem tett eleget sem az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében, sem az Egyezmény 13. Cikkében foglalt követelménynek.”

A fenti hivatkozás a következők vizsgálatát is szükségessé teszi.

Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 1993. évi XXXI. törvény 13. cikke a „**Hatékony jogorvoslathoz való jog**”-ról rendelkezik. Eszerint „Bárkinék, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha a jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.” Az Emberi Jogok Európai Bírósága a Delcour-ügyben kimondta: „az Egyezmény nem kötelezi a tagállamokat fellebbviteli bíróságok felállítására. Ha azonban ilyen bíróságok működnek, a 6. cikknek, tehát a tisztességes eljárás általános követelményeinek érvényesülniük kell.”

A Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 14. cikk (1) bekezdése – a fentiekkel összhangban és összefüggésben megemlítendően – pedig megállapítja, hogy „A bíróság előtt mindenki egyenlő. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelességeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el.”

A fentiekén túl, azokkal összhangban megjegyezzük, hogy az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke a **hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jog** kapcsán a következőket mondja ki:

„Mindenkinek, akinek az Unió joga által biztosított jogait és szabadságait megsértették, az e cikkben megállapított feltételek mellett joga van a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz. Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által megelőzően létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja. Mindenkinek biztosítani kell a lehetőséget tanácsadás, védelem és képviselő igénybeviteléhez.”

Ebből pedig az következik, hogy a jogorvoslati jog léte (és annak nem csak formális létezése) az összes olyan nemzetközi jogbiztosító dokumentum által követelmény, amelynek Magyarország az elmúlt évtizedek során részesévé vált.

Az Alaptörvény T) cikk (3) bekezdése szerint **jogszabály nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel.**

Az ÁSZ. tv. 1. § (6) bekezdésének azon rendelkezése, hogy „Az Állami Számvevőszék jelentései, az abban foglalt megállapításai, következtetései bíróság vagy más hatóság előtt nem támadhatók meg”, az idézett alaptörvényi szabályozással párhuzamba állítva, egyértelműen és világosan felveti az Alaptörvény-ellenesség fennállását, mivel ellentétes – többek között - az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésével.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: AB tv.) 25. § (1) bekezdése kimondja: „Ha a bírónak az előtte folyamatban levő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmazni, amelynek alaptörvény-ellenességét észleli, vagy alaptörvény-ellenességét az Alkotmánybíróság már megállapította, – a bírósági eljárás felfüggesztése mellett – az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés b) pontja alapján az Alkotmánybíróságnál kezdeményezi a jogszabály vagy jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítását, illetve az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának kizárását.”

Ezt azonban az elsőfokú bíróság végzésében elutasította.

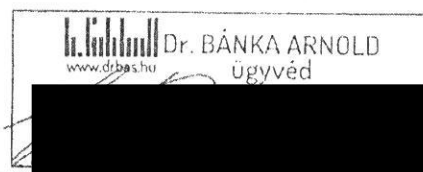
V.

Konkrét kérelem megjelölése

Mint azt az alkotmányjogi panasz elején is jeleztem, kérem tehát az ÁSZ tv. jelzett rendelkezése alaptörvény-ellenességének megállapítását és így a bíróság keresetet elutasító végzése jogsértő voltának megállapítását.

Kelt Budapesten, 2018. október hó 29. napján

Tisztelettel:

*Jobbik Magyarországért Mozgalom
felperes képv. dr. Bánka Arnold – üv. K/ASZ:
36057038*

Mellékletek:

- 1/1 bírósági kivonat a felperesről és a felperesi törvényes képviselő aláírási címpéldánya
- 1/2 ügyvédi meghatalmazás
- 1/3 ÁSZ-jelentés
- 1/4 ÁSZ-tájékoztató
- 1/5 ÁSZ. fizetési felszólítása
- 1/6 ÁSZ. intézkedésre történő felhívása
- 1/7 az elsőfokú bíróság végzése
- 1/8 a másodfokú bíróság végzése